Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II -1 У. 887/11
12.07.2012. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Томислава Медведа и Драгана Јовановића, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „Н.-Е.“ АД из Н., Ул. ... кога заступа адвокат Димитрије П. Милић, адвокат из Београда, Дурмиторска 4/III, ради поништаја решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, након одржане усмене и јавне расправе од 10.07.2012. године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.07.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-87/11-15 од 24.11.2011. године, и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II УВАЖАВА СЕ захтев тужиоца и обавезује се тужени орган да тужиоцу на име трошкова поступка пред судом исплати износ од 19.890,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док се у осталом делу захтев одбија као прекомеран.

III ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, утврђено је да је Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот -Бабушница, потписан дана 24.08.2010. године између привредног друштва „J.п.“ д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси ..., ул. ..., Н. и акционарског друштва за

саобраћајну делатност Н. Е.“ а.д. Н., са регистрованим седиштем на адреси ул. ... Н., рестриктивни споразум, на основу ког су његови потписници, утврђивањем јединствених цена, значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница, чиме су учинили повреду конкуренције. Ставом II диспозитива оспореног решења утврђено је да је рестриктивни споразум из става I диспозитива забрањен и ништав ex lege у смислу чл. 10. став 3. Закона о заштити конкуренције. Ставом III диспозитива оспореног решења забрањује се привредним друштвима из става I диспозитива свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. Ставом IV диспозитива оспореног решења одређује се мера заштите конкуренције акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н.-Е.“ а.д. Н., ..., у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 0,6% од укупног годишњег прихода оствареног у 2010. години и то 21.650.850,00 РСД, док је у ставу V наложено акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н. е. а.д. Н., да изврши уплату новчаног износа мере заштите конкуренције из става IV диспозитива решења и то 21.650,850 РСД, на назначени рачун у корист буџета Републике Србије, док је у ставу VI диспозитива оспореног решења одређен рок од 4 месеца од дана пријема решења за извршење налога из става V диспозитива под претњом принудног извршења. Ставом VII диспозитива оспореног решења наложено је акционарском друштву за саобраћајну делатност „Н. -е.“ а. д. Н., да одмах по извршењу налога из става V диспозитива решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати, а ставом VIII диспозитива оспореног решења одређено је да се ослобађа од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције привредно друштво „J. п. д.о.о. Н., са регистрованим седиштем на адреси нас. ..., ул. ..., Н.. Ставом IX је одређено да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије“ и на интернет страни туженог.

Тужилац „Н. Е.“ из Н., поднео је тужбу против оспореног решења дана

23.06.2012. године. У поднетој тужби као и на одржаној усменој јавној расправи тужилац преко пуномоћника оспорава напред наведено решење са разлога из члана 24. став 1. тачке 1., 3. 4. и 5. Закона о управним споровима, а са разлога што у акту није правилно примењен пропис што су повређена правила поступка, што је чињенично стање нетачно утврђено а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац сматра да не постоји правни основ према коме је Протокол о заједничком обављању превоза путника забрањени споразум из члана 10. ства 2. тачке 1. Закона о заштити конкуренције. Сматра да такав став туженог органа је у супротности са циљем поменутог Закона из члана 1. а нарочито у односу на корист потрошача. Поменути споразум је оперативно-технички акт који је једино за циљ имао унапређење превоза путника на релацији поводом и које је закључен и то баш у правцу дупло веће понуде превоза и афирмације највтиније карте за путнике који имају свакодневну потребу за путовањем коришћењем месечне карте. Указује да се предметни Протокол није бавио ценовном политиком ниједном речју нити се било којим тумачењем може извући закључак да су јединствене цене биле предмет договарања и садржине Протокола. Протокол је закључен на основу члана 14. Закона о облигационим односима и не садржи одредбе које су у супротности са поменутом одредбом Закона о облигационим односима. Тужена у разлозима оспореног решења не указује на делове Протокола који су га определили да исти квалификује као и рестриктивни. Наиме, није утврђена заједничка воља потписника Протокола, предмет Протокола, штетне последице истог нити циљну групу повређену Протоколом. Тужилац сматра да није изазвао никакав поремећај на тржишту нити је остварио икакву материјалну нити другу погодност. Комисија није узимала у обзир чињеницу да су оба превозника снижавали цене чак превозник „J. п.“ три пута и да је регистровао поласке 15 минута пре поласка тужиоца и да је продавао повратне карте чиме је цену појединачног превоза снижавао. Посебно истиче да је тужилац цене у 2010. години формирао тако што се понашао према тржишним приликама и у поступку снижавања и повећања цена а осим тога у време трајања Протокола примењивао је цене које је имао и у претходном периоду. Тачно је да је тужилац

у претходном периоду пре Протокола имао и веће цене од оних које је применио за време важење Протокола а то зашто је „J.п.“ применио исте цене и то оне које пре тога није имао то је питање за тог превозника те се никао не може ставити на терет тужиоцу. Комисија се такође није бавила значајем повратних карата које је само превозник „J.“ имао у понуди, у смислу снижавања јединичне цене превоза. Комисија није прихватала током поступка наводе тужиоца да је заправо други превозник Протокола примењивао ниже цене и да је баш он „привлачио путнике“. Ту околност, тужбом објашњава указивањем на табелу о броју продатих карата на релацији Пирот-Бабушница у 2009. и 2010. години. Тужбом такође указује да је тужени у разлозима свог решења указао на намеру странака из Протокола да једна другој наметну конкуренцију међусобно и да то траје на свим састанцима а онда друга страна „J.п.“ то пријави и буде од тога ослобођена. Тужена Комисија је указала поверење изјави „J.п.а“ која изјава је срачуната на то да избегне сваки вид одговорности позивајући се насразмеру у економској снази потписника Протокола, што није тачно, јер оба превозника на конкретном тржишту имају исто учешће. Комисија је пропустила да сагледа целокупно чињенично стање и да цени изјашњење тужиоца у поступку и изнесе разлоге због којих их није прихватила, чиме је и повредила правила поступања. У коначном тужилац сматра да, будући да оспорава закључак да се ради о забрањеном Споразуму, нужно је да оспорава и висину изречене управне мере, указујући тужбом на разлоге због којих налази да је мера у несразмери одређена. Заправо, сматра, да је приликом одмеравања висине изречене мере тужени орган морао да цени чињеницу да се тужилац бави и другим делатностима и остварује приходе од туризма, угоститељства, осигурања, ауто - школе, теретног саобраћаја, трговине, производње и сервисирања возила, при чему никако није могла одредити меру према укупном приходу тужиоца јер тај приход не остварује само превозом путника, а поготову добит коју остварује на спорној релацији. Тиме је повређено право тужиоца на имовину а у смислу члана 58. и члана 1. Протокола из Конвенције о људским правима и основним слободама. Такође, приликом одређивања мере Комисија није имала у виду чињеницу да је Протокол трајао 2 месеца када је тужилац једнострано раскинуо

Протокол пре пријављивања Комисији од стране другог превозника. Осим тога тужени орган се у поступку одређивања мере није мога позивати на интерне Смернице које су биле основ за утврђивање висине основног износа мере будући да смернице престављају интерни документ који се не објављује будући да учесник у поступку нема сазнања о тим Смерницама. Са тих разлога и осталих изнетих у тужби, тужилац предлаже суду да уважи тужбу и поништи решење оспорено тужбом, тужиоцу плати трошкове спора и то за састав тужбе 30.000, динара и за приступ суду 30.000. динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу и речи пуномоћника на одржаној усменој јавној расправи остао код свих разога из оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу. У свом излагању објашњава, да нема значаја које назив носи Споразум које су странке закључиле, у овом случају Протокол је заправо надлежност Комисије да се бави чињеницом да ли се ради о штетном спорозуму у коначном и понашање самих учесника је довољно да се закључи да су се стекли услови да надлежна Комисија утврди да постоји повреда заштите конкуренције. Сматра да је у управном поступку за утврђено чињенично стање поводом правне природе Протокола да сматра неоснованим казивање супротне стране да је у поступку било у учешће стручног лица саобраћајне струке из простог разлога што тужени орган има квалификована службена лица која су могла дати правилну правну оцену Протокола, а осим тога тужилац је учествовао у управном поступку а тај предлог није ни стављао. Осим тога тужени на одржаној усменој расправи указује да се у погледу изречене управне мере обзиром на висину која је одређена може евентуално дискутовати у правцу да ли је исту требало утврдити према годишњем приходу делатности тужиоца, обзиром да је споразум закључен у оквиру само једне делатности, указујући на одредбу закона којом је прописано да се мера заштите утврђује у висини до 10% годишњег прихода у оквиру ког је тужена и одредила законски минимум. Даље, у одговору указује да је неоснован захтев тужиоца за трошкове спора јер тужилац има запослене дипломиране правнике па ангажовање адвоката није било нужно. Пуномоћник тужене прдлаже да суд тужбу одбије, па и у коначном да трошкове одбије, а опреза ради указује да су трошкови превисоко опредељени

јер се у управном спору трошкови за састав поднесака односно тужбе признају у висини од 9.000. хиљада динара. Такође трошкове тражи у висини трошкова доласка пред суд, а то је 1.460 за путарину, у оба правца и употребу службеног возила 30% од вредност дизел горива по пређеном километру, односно и опредељује висину од 5.000 динара за употребу службеног возила.

Други учесник Споразума привредно друштво „J.п.“ д.о.о. Н. није дало одговор на тужбу, која му је достављена дана 22.05.2012. године, нити је приступио расправи за коју је уредно позван ради бољег разјашњења ствари.

Управни суд је у присуству пуномоћника тужиоца, туженог органа у осдуству уредно позвног другог учесника споразума привредног друштво „J.п.“ д.о.о. Н., одржао усмену, јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), ради разјашњења стања ствари.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, списа предмета и доказа изведених на усменој расправи, Управни суд налази:

Тужба је основана.

Из списа предмета произлази да је Комисија за заштиту конкуренције 08.12.2010. године, примила поднесак као иницијативу за утврђивање постојања радње, залоупотребе доминантног положаја у смислу члана 16. Закона, а од стране Привредног друштва „J.п.“ д.о.о из Н.а. Иницијатива је заведена код Комисје под бројем 5/0-03-627/2010. „J.п.“ иницијативом указује да он саобраћа на линији Пирот - Бабушница са 9 полазака и Бабушница - Пирот такође са 9 полазака још од 2007. године. Од почетка пословања конкурент му је на истој линији био „Н.Е.“, такође са истим бројем полазака али са различитим временом односно са поласцима који су 15 минута касније од регистрованих полазака „J.п.а“. Између ова два превозника како произлази из иницијативе, проблеми настају 17.06.2010. године када „Н.Е.“ знатно снижава цене превоза за месечне карте и појединачне карте на означеној линији. Даље, из списа произлази да су то једини превозници на означеној линији, да су 24.08.2010. године имали састанак у просторијама тужиоца те је директорка В.

М.предложила да оба превозника редукују поласке, укину повратне карте, да продају месечних карата врши „Н.Е.“ за оба превозника уз провизију 7% од прихода и др., како то стоји у иницијативи која се налази у списима предмета. Након тога је уследио Протокол, који је по наводима другог учесника у управном поступку, био принуђен да га прихвати као би сачувао линију превоза. Даље, из иницијативе произлази да је било више састанака тужиоца и друге стране и да су углавном иницијативе за међусобно пословање потицале од стране тужиоца а посебно се истиче састанак одржан 20.10.2010. године, где су представници тужиоца тражили од „J.п.“ да укине своја три најача поласка, да „Н.Е.“ врши продају месечних и појединачних карата, саставља обрачуне и уплаћује пазаре „J.п."-у а да приход од карата деле у односу на 70 % за „Н.Е.“ а 30% за „J.п.“. Како „J.п.“ није прихватио нови предлог од 22.10.2010. године тужилац им је послао обавештење да Протокол неће важити од 25.10.2010. године. Након тога је тужилац извршио снижење цена. У иницијативи „J.п.“ даље објашњава да је са тих разлога и он морао да снизи цене појединачне карте на 50 динара због чега је трпео свакодневне губитке и да је дошао на ивицу егзистенције. Разматрајући иницијативу како то произлази из списа Комисија је нашла да се не може прихватити квалификација да се ради о повреди конкуренције из члана 16. Закона већ да се ради о рестриктивном споразуму па је председник Комисије и донео закључак 09.02.2011. године којим је покренут поступак по службеној дужности ради испитивања повреде конкуренције, односно утврђивања постојања рестективног споразума у смислу одредби члана 10. Закона о заштити конкуренције („Службени гласник РС“,51/09), у даљем тексту Закон. Након тога је „J.п.“ поднесцима који су упућени Комисији 14.03.2011. године и 01.04.2011. године, прецизирао своју иницијативу и означио је као пријаву постојања Споразума којом приликом је доставио све доказе неопходне за покретање поступка и доношење решења о повреди конкуренције из члана 10. Такође, се подносилац иницијативе позвао на одредбу члана 69. Закона и тражио од Комисије ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције. У поступку су најпре утврђени подаци за странке из Протокола а према подацима од Агенције за привредне регистре Републике

Србије а на основу којих је тужени орган утврдио све податке за оба превозника. Према стању у списима предмета тужени орган је у поступку испитивања повреде конкуренције странкама упућивао одговарајуће налоге за достављање података и докумената као и изјашњења на одређене околности. У том правцу Комисија је доносила одговарајуће закључке којим је ,,Н.Е.-у" два пута налагана достава документације и изјашњења, а подносиоцу иницијативе је дат један налог. Пре свега је било тражено да се изјасни о разлозима закључења Протокола и на све околности поводом цена превоза и код једног и код другог превозника. Након добијања све потребне документације, а пре свега све тражене записнике са заједничких састанака учесника у Протоколу Комсија је утврдила да су тужилац и ,,J.п.“ 24.08.2010. године, закључили Споразум-Протокол у којем су се странке сагласиле да ,,J.п.“ укине повратне карте, смање број полазака од 01.09.2010. године, у почетку за по један полазак у оба смера, да продају месечних карата врши ,,Н.Е.“ за оба превозника да по завршетку месеца сачињава обрачун продатих месечних карата при чему 50% припада ,,J.п.у“ и 50% ,,Н.Е."-у, да ,,J.п.“ испоставља фактуру при обрачуну ,,Н.Е.-у“, који ће извршити уплату у року од 8 дана од дана достављања фактуре, да међусобне обавезе извршавају путем компензације уколико постоје услови, да оба превозника превозе све путнике са месечним картама, стим што би ученицима основне школе у Бабушници издавао карте искључиво ,,Н.Е.“ те да тај приход не улази у приход за расподелу. Даље из списа произлази да је ,,Н.Е.“ учествовао у поступку и да је поднеском до 07.04.2011. године, објаснио разлоге који су довели до закључења Протокола а такође је објашњење дато и од стране другог превозника. Даље из списа произлази да су у поступку достављене цене карата које је тужени орган у оспореном решењу јасно приказао и такође се налазе поднесци учесника Протокола којим су обајшњавали формирање цена. Учешћем свих странака у поступку, разматрање комплетне документације која се налази у списима предмета Комисија је коначно овде оспореним решењем утврдила да је иницијатор за закључење споразума-протокола тужилац. Према оцени тужене предметни Протокол закључен између конкретних учесника на тржишту имао је

за циљ елиминацију међусобне конкуренције договореним и непосредним утврђивањем цена услуга превоза путника, а резултирао је вишим ценама услуга превоза у периоду примене Споразума-Протокола, те су на тај начин корисници услуга остали без могућности избора између два постојећа превозника, а на основу ценовне разлике њихових услуга, истичући да Протокол о заједничком обављању превоза путника на релацији Пирот Бабушница, потписан 24.08.2010. године између странака у поступку који су међусобни конкуренти представља рестриктивни споразум. На основу одредбе члана 10. став 2. тачка 1. Закона о заштити конкуренције, оспореним решењем одређено је као у ставу I диспозитива, а на основу одредбе члана 10. став 3. истог Закона је одлучено као у ставу II диспозитива оспореног решења, тако што је утврђено да је предметни Протокол као рестриктивни споразум забрањен и ништав. Следом наведеног тужени орган је сагласно одредбама чл. 59. став 1. и 2. Закона заштити конкуренције, којима је прописано да се решењем којим се утврђује повреда конкуренције, могу одредити мере које имају за циљ отклањање утврђене повреде конкуренције, односно спречавање могућности настанка исте или сличне повреде, давањем налога за предузимање оодређеног понашања или забране одређеног понашања, одлучио као у ставу III диспозитива оспореног решења и привредним друштвима из става I диспозитива забранио свако будуће поступање којим би се могла заштити конкуренција, изричитим или прећутним договарањем и утврђивањем јединствених цена превоза, као и разменом поверљивих информација. У вези са одлуком туженог органа која се односи на ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције (став VIII) и те одређивање мере заштите конкуренције тужиоцу, а што је пртедмет спорења тужбеним наводима, у оспореном решењу је наведено да је Одредбама члана 69. став 1. и 2. Закона о заштити конкуренције и Уредбе о условима за ослобађање обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције („Службени гласник РС“, број 50/10), прописано, да учесник забрањеног рестриктивног споразума испуњава услове за ослобађање ако је први Комисији пријавио постојање споразума о којем Комисија није имала сазнање или је доставио доказ на основу којих је Комисија донела решење, под

условом да није иницирао закључење забрањеног рестриктивног споразума. Стим у вези тужена наводи да је на основу документације и изведених доказа утврђено да је према околнотима предметног случаја иницијатор закључења споразума „Н.Е.“, те да се поднета иницијатива за утврђивање повреде конкуренције коју је Комисији доставио „J.п.“ 08.12.2010. са допунским изјашњењима у поднесцима од 14.03. и 01.04.2011. године, могу сматрати пријавом постојања рестриктивног споразума у смислу чл. 69. Закона, због чега је у смислу наведеног одлучила као у ставу 8. диспозитива решења. У вези одлуке тужене који се односи на меру заштите конкуренције, овде тужиоцу, тужена указује да је одредбом члана 38. став 3. Закона о заштити конкуренције, прописано да је саставни део решења којим је утврђена повреда конкуренције одлука о мери заштите конкуренције, односно друга управна мера коју одређује Комисија у складу са законом, па је тужена на основу одредбе члана 68. став 1. тачка 2. Закона, приликом одређивања мере заштите конкуренције, односно висине новачног износа који је тужилац обавезан да плати применила одредбе члана 57. став 2. у вези са чланом 7. Закона као и члан 3. Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите комкуренције и процену пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера. У погледу тежине повреде конкуренције тужени налази да је повреда конкуренције настала закључивањем Протокола о заједничком обављању превоза путника у линијском превозу 24.08.2010. године, па како су 25.10.2010. године странке у поступку обуставиле његову примену, то је повреда конкуренције трајала два месеца, док је приликом утврђивања висине износа изречене мере тужени применио методологију одмеравања висине износа мере заштите конкуренције, утврђену интрним Смерницама комисије за примену Уредбе, па изрчена мера закључује тужена представља правичну и логичну резултанту свих околности, имајући у виду сврху изрицања мере, па је на основу одредбе члана 57. став 3. Закона, одлучила као у ставу IV и V диспозитива свог решења, а рок за поступање по налогу утврђеном у ставу V диспозитива одређен је на основу чл. 68. став 2. Закона и члана 4. Уредбе, имајући у виду финансијску снагу учесника на тржишту коме је одфређена мера

заштите конкуренције, према јавно доступним подацима који потврђују његову финансијску способност у моменту одређивања мере заштите конкуренције, а нарочито имајући у виду висину новчаног износа одређене мере.

Оцењујући законитост оспореног решења, а имајући у виду све правне разлоге оспореног решења које је у образложењу свог решења истакла тужена, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Чланом 10. Закона о заштити конкуренције на коју се тужена позива у образложењу оспореног решења прописано је између осталог да су рестриктивни споразуми споразуми учесника на тржишту, који имају за циљ или последицу значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције на територији Републике Србије. Између осталих рестриктивни споразуми који су нарочито набројани као такви у наведеном члану јесу и споразуми којима се примењују неједнаки услови пословања на исте послове у односу на различите учеснике на тржишту, чиме се учесници на тржишту доводе у неповољнији положај у односу на конкуренте. Природа рестриктивног споразума указује на то да би се њиме могли поједини учесници на тржишту довести у неповољнији положај у односу на конкуренте, као и да би за последицу могао имати значајно ограничавање, нарушавање или спречавање конкуренције на релевантном тржишту, а што се из садржине оспореног решења не може утврдити. Осим тога тужена у разлозима свог решења не наводи на основу чега је утврђено да су учесници Протокола значајно ограничили и нарушили конкуренцију на релевантном тржишту услуга јавног линијског превоза путника аутобусима на релацији Пирот-Блато-Бабушница и у чему се огледала повреда конкуренције, будући да се ради о неразвијеном подручју и релацији дугој 25 км, и да је Споразум раскинунут накнк два месеца. Суд, даље налази да су и наводи оспореног решења који се односе на утврђивање чињенице ко је иницијатор рестриктивног Споразума, односно Протокола међусобно противречне, као и да у решењу нису довољно образложени параметри на основу којих се може закључити да је тужилац, с обзиром на своју економску снагу, као параметар на који се тужени позива био у прилици да иницира закључење предметног споразума. Своју одлуку тужени не

поткрепљује конкретним показатељима економско – финансијске природе којима се доказује величина тужиоца која је у конкретној управној ствари била од пресудног утицаја на исход преговора који су претходили закључењу предметног Споразума, као ни економска снага привредних субјеката, укључујући и тужиоца, на основу којих би се могло утврдити да је баш тужилац иницијатор рестриктивног споразума. Ово тим пре што је тужилац током управног поступка који је претходио доношењу оспореног решења истицао да он никако није био иницијатор таквог споразума, а што је и директор сектора за правне послове тужиоца В. Ђ.истицао током расправе пред судом. У списима предмета постоји изјашњење друге уговорне стране од 10.05.2011. године, број 414/11 које је код Комисије примљено 13.05.2011. године, из ког произлази да је први састанак одржан 24.08.2010. године, на иницијативу другог учесника, директора „J.п.“-а, Д. J., због великих дуговања према тужиоцу, а што тужена Комисија није ценила. Напред наведени пропуст тужене је од утицаја и приликом одлучивања о изрицању висине мере заштите конкуренције. У оспореном решењу се наводи да је приликом одмеравања висине износа изречене мере Савет Комисије применио методологију одмеравања висине износа мере заштите конкуренције, утврђену интерним смерницама Комисије за примену наведене Уредбе од 19.05.2011. те да иста представља правичну и логичну резултанту свих околности. Суд налази да оваква констатација туженог органа није довољно образложена, те се за сада не може прихватити као правилна и на закону заснована. Ово са разлога што Комисија није на правилан начин утврдила чињенично стање поводом параметара, јер је по налажењу Суда морала да цени чињеницу да се тужилац не бави само превозничком делатношћу, већ и другим делатностима које нису обухваћене закљученим Споразумом нити се могу довести у било какву везу са истим. По схватању суда, изречена мера затите би морала бити примерена свим условима који су неопходни за одређивање те мере. При чињеници да тужена Комисија није дала разлоге нити је потпуно утврдила чињенично стање поводом иницијатора Споразума, Протокола, те да није узела у обзир штетне последице које конкретно није образложила, дужину трајања Споразума нити подручје на коме

се обављала превозничка делатност, Суд налази да је погрешно примењен Закон о заштити конкуренције, односно одредба члана 57. у вези са чланом 7. став 1. истог Закона, којом је прописано да се годишњи приход учесника на тржишту у смислу тог Закона утврђује у висини укупног годишњег прихода пре опорезивања, за обрачунску годину која претходи години у којој је покренут поступак. Будући да су тужилац и „J.п.“ учесници на тржишту пружања услуга локалног превоза путника, то тужена Комисија могла да одреди меру заштите у односу на укупан приход тужиоца који је он остварио обављањем превозничке делатности путника у локалном саобраћају поводом које делатности је закључен предметни Протокол.Следом наведеног, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописаних одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), према којој образложење решења, поред осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 46. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган на основу одредбе члана 69. став 2. наведеног Закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09 и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев тужиоца основан, обзиром да је тужилац у вези са покретањем управног спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара, и трошкове награде адвокату за састав тужбе у износу од 9.000 динара, и за један приступ адвоката расправи, у износу од 10.500,00 дакле, које је суд на основу тарифног броја 8. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени лист СРЈ", број

54/98 и 11/02 и "Службени лист СЦГ", број 32/03 и 5/06 и "Службени гласник РС", број 129/07 и 15/12), одредио у износу од 19.890,00 динара, док је у преосталом делу захтев тужиоца одбио као прекомеран, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова спора, обзиром на успех туженог у овој управној ствари и одлучиокао у ставу III диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана: 12.07.2012.године, II-1У. 887/12

Записничар, **Председник већа-судија**
Драгана Ранђеловић **Деса Симић**

Доставна наредба:

- примерак пресуде доставити пуномоћнику тужиоца, од тужиоца наплатити судску таксу у износу од 1.900,00 динара,
- примерак другом учесникуприврeдном друштву „J.п.“-у,
- примерак туженом органу, уз акт о враћању списа,
- писарници / архиви суда

ДР/СЂ Судија